

दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक साठ

दानिएलची प्रार्थना आणि आठव्या राज्याचे रहस्य: शेवटच्या दिवसांचे प्रकटन

Jeff Pippenger

2024-01-24

प्रकटीकरणाच्या सतराव्या व अठराव्या अध्यायांमध्ये एक देवदूत योहानापुढे पोपसत्तेच्या न्यायाचा दृष्टांत आणतो. तिच्या अंतिम न्यायाच्या उलगडण्यात बायबलमधील भविष्यवाणीतील राज्यांचे प्रतिनिधित्व केलेले आहे.

आणि येथे तो मन आहे ज्याला ज्ञान आहे. ती सात मस्तके म्हणजे सात पर्वत आहेत, ज्यांवर ती स्त्री बसलेली आहे. आणि सात राजे आहेत: पाच पडले आहेत, आणि एक आहे, आणि दुसरा अजून आलेला नाही; आणि जेव्हा तो येईल, तेव्हा त्याने थोडा काळ टिकले पाहिजे. आणि जो पशू होता, आणि नाही, तोच आठवा आहे, आणि तो त्या सातांपैकीच आहे, आणि तो विनाशाकडे जातो. प्रकटीकरण 17:9-11.

योहान याला आत्म्याने 1798 या काळात नेण्यात आले होते, जिथे त्याला असे शिकविण्यात आले की पापल स्त्रीला वाहून नेणाऱ्या पशूवरील सात मस्तके म्हणजे सात राजे होत. बायबलमधील भविष्यवाणीत राजा म्हणजे एक राज्य होय, आणि राज्य हे मस्तकही होय. 1798 मध्ये पाच राज्ये पडली होती आणि एक त्या वेळी राज्य करीत होते. सातवे राज्य अद्याप भविष्यातील होते, आणि त्याचे प्रतिनिधित्व दहा राजांनी केले होते. त्यानंतर योहानाला कळविण्यात आले की आठवे राज्य म्हणजे ते पापल पशू होय, जे त्या सातांपैकीच होते. पोपतंत्र हे पाचवे राज्य होते, आणि त्याला प्राणघातक जखम झाली होती; म्हणून जेव्हा त्याची प्राणघातक जखम बरी होते, तेव्हा ते सातांपैकी असलेले आठवे मस्तक बनते.

दानियेल अध्याय दोनमध्ये पहिले चार राज्ये बाबेल, मेदो-पारस, ग्रीस आणि रोम ही आहेत. ती चार प्रत्यक्ष राज्ये चार आध्यात्मिक राज्यांचेही प्रतिनिधित्व करतात, आणि एकत्रितपणे ती प्रकटीकरण सतरामधील आठ राजे, अथवा मस्तके, यांची ओळख पटवितात; कारण येशू नेहमी एखाद्या गोष्टीचा शेवट तिच्या आरंभीद्वारे स्पष्ट करतो. दानियेल अध्याय दोन हा बायबलमधील भविष्यवाणीतील राज्यांचा पहिला उल्लेख आहे, आणि प्रकटीकरण सतरा हा शेवटचा; म्हणून त्यांच्यात सुसंगती असलीच पाहिजे, कारण देव कधीही बदलत नाही.

इ.स. १७९८ मध्ये पडलेले पाचवे राज्य म्हणजे आध्यात्मिक बाबेल, पोपसत्ता होय. इ.स. १७९८ मध्ये सत्तेवर असलेले सहावे राज्य म्हणजे दोन शिंगांचे राज्य होय, ज्याचे पूर्वछायाचित्र मादी व पारशी यांच्या दोन शिंगांच्या राज्याने दाखविले होते. दहा राजांनी बनलेले सातवे राज्य, जे इ.स. १७९८ मध्ये अद्याप आले नव्हते, ते एक-जागतिक शासन आहे, ज्याचे पूर्वछायाचित्र ग्रीसने—अलेक्झांडर महानाच्या एक-जागतिक शासनाने—दाखविले होते. सातपैकी जो आठवा शिर होता, तोच ते पाचवे राज्य होते, ज्याला प्राणघातक घाव बसला होता, तरी तो प्राणघातक घाव भरून निघाल्यावर ते पुन्हा जिवंत झाले.

महावेश्येचा न्याय रविवारच्या कायद्याच्या संकटाच्या “घडी”मध्ये होतो; म्हणजेच अमेरिकेतील रविवारच्या कायद्यापासून सुरू होणारा आणि मानवाच्या कृपाकालाचा शेवट होईपर्यंत इतिहासभर चालणारा एक कालखंड. त्या “घडी”मध्ये, जी दानिएलमध्ये “या राजांच्या दिवसांत” अशी ओळखली जाते, देव आपले राज्य स्थापन करील. त्या “घडी”मध्ये उत्तरवृष्टी ओतली जात आहे.

“उत्तरकाळचा पाऊस जे शुद्ध आहेत त्यांच्यावर येत आहे—आणि मग सर्वजण तो पूर्वीप्रमाणेच प्राप्त करतील.

“जेव्हा ते चार देवदूत सोडून देतील, तेव्हा ख्रिस्त आपले राज्य स्थापन करील. जे आपल्या कुवतीप्रमाणे सर्व काही करीत आहेत, त्यांच्याशिवाय कोणीही उत्तरवर्षा प्राप्त करणार नाही.” Spalding and Magan, 3.

उत्तरकाळच्या पावसाचे ओतणे क्रमिक आहे, कारण ते न्यायाशी अनुरूप आहे, आणि न्यायही क्रमिक आहे. मिलराइट लोकांना हे समजले होते की ते दानिएल अध्याय दोनमधील प्रतिमेच्या पायांजवळ जगत होते. त्यांचा विश्वास होता की रोम हे अंतिम पृथ्वीवरील राज्य आहे, आणि ते बरोबर होते; परंतु त्यांच्या समजुतीत मर्यादा होत्या.

“या राजांच्या दिवसांत” ही गोष्ट रोमच्या राज्याच्या इतिहासात घडते; परंतु तो मूर्तिपूजक किंवा पोपसत्ताक रोमचा इतिहास नसून आधुनिक रोमचा इतिहास आहे. मिलराइटांनी मूर्तिपूजक आणि पोपसत्ताक रोम यांना एकच राज्य म्हणून लागू केले, आणि असे करताना त्यांनी यहेज्केलच्या पुस्तकातील यहूदाच्या अंतिम राजाबद्दल (सिदकिया) असलेला एक उतारा त्यांच्या समजुतीच्या समर्थनार्थ वापरला.

आणि हे इस्राएलच्या अपवित्र, दुष्ट अधिपती, ज्याचा दिवस आला आहे, जेव्हा अधर्माचा अंत होईल, परमेश्वर देव असे म्हणतो: पागोटे काढून टाक, आणि मुकुट उतरवून ठेव; हे पूर्वीसारखे राहणार नाही; जो नीच आहे त्याला उंच कर, आणि जो उंच आहे त्याला नीच कर. मी ते उलथून टाकीन, उलथून टाकीन, उलथून टाकीन; आणि ज्याचा तो हक्क आहे तो येईपर्यंत ते राहणार नाही; आणि मी ते त्याला देईन. यहेज्केल 21:25-27.

सिदकियापासून पुढे तीन राज्ये अशी असतील की ती “उध्वस्त” केली जातील, आणि त्यांमुळे ख्रिस्ताकडे मार्गक्रमणा होईल, ज्याचा राज्य करण्यावर “अधिकार” आहे. बाबेल, मेदो-पर्शिया आणि ग्रीस ही सर्व राज्ये रोमच्या राज्यापर्यंत उलथून टाकली जातील; आणि त्या चौथ्या राज्याच्या इतिहासाकाळात, ख्रिस्त येईल व एक राज्य स्थापन करील. त्याने अगदी तसेच केले.

राष्ट्राला वेगाने विनाशाकडे नेत असलेल्यांमध्ये त्यांचा राजा सिदकियाह हा सर्वात अग्रस्थानी होता. संदेष्ट्यांच्या द्वारे दिलेल्या परमेश्वराच्या सल्ल्यांचा पूर्णपणे त्याग करून, नबुखदनेस्सराचे आपणावर असलेले कृतज्ञतेचे ऋण विसरून, इस्राएलचा परमेश्वर देव याच्या नावाने घेतलेली आपली निष्ठेची गंभीर शपथ मोडून, यहूदाचा राजा संदेष्ट्यांविरुद्ध, आपल्या उपकारकर्त्याविरुद्ध, आणि आपल्या देवाविरुद्ध बंड करून उठला. स्वतःच्या शहाणपणाच्या व्यर्थ अभिमानात त्याने इस्राएलच्या समृद्धीच्या प्राचीन शत्रूकडे मदतीसाठी वळण घेतले, “त्याने आपले दूत मिसरात पाठविले, जेणेकरून त्यांनी त्याला घोडे व पुष्कळ लोक द्यावेत.”

“तो समृद्ध होईल काय?” ज्याने अशा रीतीने प्रत्येक पवित्र विश्वासाचा नीचपणे विश्वासघात केला होता, त्याच्याविषयी परमेश्वराने विचारले; ‘जो अशी कृत्ये करतो, तो सुटेल काय? किंवा तो करार मोडून मुक्त होईल काय? मी जिवंत आहे, असे प्रभु परमेश्वर म्हणतो, ज्याने त्याला राजा केले त्या राजाच्या राहत्या ठिकाणीच, ज्याची शपथ त्याने तुच्छ मानली, आणि ज्याचा करार त्याने मोडला, त्याच्याच जवळ, बाबेलच्या मध्यभागी तो मरेल. आणि फारो त्याच्या पराक्रमी सैन्याने व मोठ्या समुदायाने युद्धात त्याच्यासाठी काही करणार नाही: ... कारण त्याने करार मोडून शपथ तुच्छ मानली; पाहा, त्याने आपला हात दिला होता, आणि ही सर्व कृत्ये केली आहेत; तो सुटणार नाही.’ यहेज्केल 17:15-18.”

“अपवित्र दुष्ट अधिपती’ याच्यावर अंतिम हिशोबाचा दिवस आला होता. ‘मुकुटपट्टी काढून टाक,’ परमेश्वराने जाहीर केले, ‘आणि किरीट उतरवून टाक.’ ख्रिस्त स्वतः आपले राज्य स्थापेपर्यंत यहूदाला पुन्हा राजा बाळगण्याची परवानगी मिळणार नव्हती. दावीदाच्या घराण्याच्या सिंहासनाविषयी दैवी हुकूम असा होता, ‘मी ते उलथवून टाकीन, उलथवून टाकीन, उलथवून टाकीन’; ‘आणि ज्याचा तो हक्क आहे तो येईपर्यंत ते राहणार नाही; आणि मी ते त्यालाच देईन.’ यहेज्केल 21:25-27.” Prophets and Kings, 450, 451.

मिलर बरोबर होता, परंतु त्याचे आकलन मर्यादित होते; कारण ख्रिस्त मनुष्यांमध्ये वावरत असताना त्याने स्थापन केलेले राज्य हे अंतिम भौतिक राज्य नव्हते. पगान रोमच्या राज्यांनंतर अजूनही चार राजे यावयाचे होते. तरीसुद्धा ख्रिस्ताने कूसावर “कूपेचे” राज्य स्थापन केले; पण ते राज्य प्रकटीकरण सतराव्या अध्यायातील दहा राजांच्या दिवसांत स्थापन झाले नव्हते, तसेच ते उत्तरकालीन वर्षावाच्या काळातही स्थापन झाले नव्हते. शेवटच्या दिवसांत ख्रिस्त जे राज्य स्थापन करतो, ते त्याचे “वैभवाचे” राज्य आहे. सिस्टर व्हाईट या दोन्ही राज्यांविषयी थेट बोलते.

मिलेराइट लोकांनी हे समजले होते की चौथ्या राज्याच्या इतिहासकाळात ख्रिस्ताने एक राज्य स्थापन केले, आणि ते बरोबर होते; परंतु त्यांच्या समजुतीला मर्यादा होत्या. चौथ्या राज्याच्या इतिहासात ख्रिस्ताने “कृपेचे” राज्य उभारले, आणि आठव्या राज्याच्या इतिहासात त्याने आपल्या “वैभवाच्या” राज्याची स्थापना केली. ज्या इतिहासकाळात त्याने “कृपेचे” राज्य स्थापन केले, त्या वेळी पॅटेकोस्टच्या दिवशी पवित्र आत्म्याचे ओतणे झाले. पॅटेकोस्ट हे त्या उत्तरवर्षावाच्या ओतण्याचे प्रतिरूप आहे, त्या इतिहासात ज्यामध्ये तो आपल्या “वैभवाच्या” राज्याची स्थापना करतो.

पेन्तेकॉस्ताचा संदेश हा ख्रिस्ताच्या प्रत्यक्ष पुनरुत्थानाचा संदेश होता. उत्तर पावसाचा संदेश, किमान अंशतः, हा त्या प्रतीकात्मक पुनरुत्थानाचा संदेश आहे, जे त्या भविष्यवाणीपर कोड्यातून दर्शविले गेले आहे की सातांपैकी आठवा, ज्याची पूर्तता पशूमध्ये होते, आणि तसेच भूमीवरील पशूची दोन शिंगे. चौथे आणि आठवे राज्य ही ती स्थाने आहेत जिथे ख्रिस्त आपले राज्य स्थापन करतो.

शिष्यांनी प्रभूच्या नावाने केलेली घोषणा प्रत्येक बाबतीत अचूक होती, आणि ज्या घटनांकडे ती निर्देश करीत होती त्या त्याच वेळी घडत होत्या. “काळ पूर्ण झाला आहे, आणि देवाचे राज्य जवळ आले आहे,” हा त्यांचा संदेश होता. ‘त्या काळाच्या’—दानियेल ९ मधील एकोणसत्तर आठवड्यांच्या—समाप्तीवर, जे मशीहापर्यंत, ‘अभिषिक्त’ याच्यापर्यंत पोहोचणार होते, ख्रिस्ताने यर्देनमध्ये योहानकडून बाप्तिस्मा घेतल्यानंतर आत्म्याचा अभिषेक प्राप्त केला होता. आणि ज्या ‘देवाच्या राज्याला’ त्यांनी जवळ आलेले घोषित केले होते, ते ख्रिस्ताच्या मृत्यूद्वारे स्थापन झाले. हे राज्य, जसे त्यांना विश्वास ठेवण्यास शिकवले गेले होते, तसे कोणतेही पृथ्वीवरील साम्राज्य नव्हते. तसेच ते ते भावी, अमर राज्यही नव्हते, जेव्हा “सर्व आकाशाखालील राज्य, प्रभुत्व, आणि राज्याची महती, परात्पराच्या पवित्र जनांच्या लोकांना दिली जाईल;” ते सनातन राज्य, ज्यामध्ये “सर्व प्रभुत्वे त्याची सेवा करतील आणि त्याचे आज्ञापालन करतील.” दानियेल ७:२७. बायबलमध्ये वापरल्या जाणाऱ्या अर्थाने, ‘देवाचे राज्य’ ही संज्ञा कृपेचे राज्य आणि गौरवाचे राज्य या दोन्हींसाठी वापरली जाते. इब्री लोकांस लिहिलेल्या पत्रात पौल कृपेच्या राज्याचे दर्शन घडवितो. आपल्या “आपल्या दुर्बलतांच्या जाणिवेने स्पर्शिलेला” दयाळू मध्यस्थ ख्रिस्ताकडे निर्देश केल्यानंतर प्रेषित म्हणतो: “म्हणून आपण कृपासनाजवळ धीटपणे जाऊ या, म्हणजे आपल्याला दया प्राप्त होईल, आणि गरजेच्या वेळी सहाय्यासाठी कृपा मिळेल.” इब्री ४:१५, १६. कृपासन हे कृपेच्या राज्याचे प्रतिनिधित्व करते; कारण सिंहासनाचे अस्तित्व राज्याच्या अस्तित्वाचा अर्थ सूचित करते. ख्रिस्त आपल्या अनेक दृष्टांतांत ‘स्वर्गाचे राज्य’ ही संज्ञा मनुष्यांच्या अंतःकरणांवर होणाऱ्या दैवी कृपेच्या कार्यासाठी वापरतो.

“म्हणून गौरवाचे सिंहासन हे गौरवाच्या राज्याचे प्रतिनिधित्व करते; आणि या राज्याचा उल्लेख तारणाऱ्याच्या या शब्दांत केला आहे: ‘जेव्हा मनुष्याचा पुत्र आपल्या गौरवात, आणि सर्व पवित्र देवदूतांसह येईल, तेव्हा तो आपल्या गौरवाच्या सिंहासनावर बसेल; आणि त्याच्यापुढे सर्व राष्ट्रे एकत्र केली जातील.’ मत्तय २५:३१, ३२. हे राज्य अद्याप भविष्यकाळातील आहे. ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनापर्यंत ते स्थापित केले जाणार नाही.”

“मनुष्याच्या पतनानंतर तत्काळ कृपेचे राज्य स्थापन करण्यात आले, जेव्हा दोषी वंशाच्या उद्धारसाठी एक योजना निश्चित करण्यात आली. त्या वेळी ते देवाच्या उद्देशात आणि त्याच्या वचनाद्वारे अस्तित्वात होते; आणि विश्वासाद्वारे मनुष्य त्याचे प्रजाजन होऊ शकत होते. तरीही ख्रिस्ताच्या मृत्यूपर्यंत ते प्रत्यक्षात स्थापित झाले नव्हते. पृथ्वीवरील आपल्या सेवाकार्यास आरंभ केल्यानंतरही, मनुष्यांच्या हट्टीपणामुळे व कृतघ्नतेमुळे थकून, तारणहार कॅल्व्हरीच्या बलिदानापासून मागे फिरू शकला असता. गेत्सेमनीमध्ये दुःखाचा प्याला त्याच्या हातात थरथरत होता. त्यावेळीही तो आपल्या कपाळावरील रक्तमिश्रित घाम पुसून दोषी वंशाला त्यांच्या अधर्मात नाश पावण्यासाठी सोडून देऊ शकला असता. जर त्याने असे केले असते, तर पतित मनुष्यांसाठी कोणताही उद्धार राहिला नसता. परंतु जेव्हा तारणहाराने आपले जीवन अर्पण केले, आणि आपल्या अखेरच्या श्वासाने, ‘पूर्ण झाले आहे,’ असा उद्धार काढला, तेव्हा उद्धाराच्या योजनेची पूर्तता निश्चित झाली. एदेनमध्ये पापी जोडप्याला दिलेले तारणाचे वचन दृढ करण्यात आले. कृपेचे राज्य, जे यापूर्वी देवाच्या वचनाद्वारे अस्तित्वात होते, तेव्हा स्थापित करण्यात आले.”

“अशा प्रकारे ख्रिस्ताचा मृत्यू—ज्या घटनेकडे शिष्यांनी आपल्या आशेच्या अंतिम विनाशाप्रमाणे पाहिले होते—तीच घटना त्यांच्या आशेला सर्वकाळासाठी निश्चित करून गेली. जरी तिने त्यांना क्रूर निराशेला सामोरे जावे लागले, तरी ती त्यांच्या विश्वासाच्या सत्यतेचा सर्वोच्च पुरावा होती. ज्या घटनेने त्यांना शोक आणि नैराश्याने भरून टाकले होते, तीच आदामाच्या प्रत्येक संततीसाठी आशेचे द्वार उघडणारी ठरली, आणि ज्यामध्ये सर्व युगांतील देवाच्या सर्व विश्वासू जनांचे भावी जीवन आणि अनंतकालीन आनंद केंद्रित झाले.”

“अनंत दयेचे उद्देश, शिष्यांच्या निराशेमधूनसुद्धा, त्यांच्या परिपूर्तीकडे जात होते. त्यांच्या अंतःकरणांना त्याच्या त्या शिक्षणाच्या दैवी कृपेने व सामर्थ्याने जिंकले गेले होते, जो ‘कधीही कोणताही मनुष्य बोलला नाही तसा बोलला’; तरीही येशूविषयी त्यांच्या प्रेमाच्या शुद्ध सोन्यात जगिक अभिमान आणि स्वार्थी महत्त्वाकांक्षांचे हीन मिश्रधातू मिसळलेले होते. पास्का-भोजनाच्या कक्षातही, त्या गंभीर वेळी, जेव्हा त्यांचा गुरु आधीच गेथसेमेनेच्या छायेत प्रवेश करीत होता, तेव्हा ‘त्यांच्यामध्ये हा वाद झाला की त्यांच्यात कोण मोठा मानला जाईल.’ Luke 22:24. त्यांच्या दृष्टीसमोर सिंहासन, मुकुट आणि वैभव भरून राहिले होते, तर त्यांच्या अगदी समोर बागेची लज्जा व वेदना, न्यायसभागृह, आणि कलवरीचा क्रूस पडला होता. त्यांच्या अंतःकरणातील अभिमानाने, जगिक वैभवाच्या त्यांच्या तृष्णेने, त्यांना त्यांच्या काळातील खोट्या शिक्षणाला इतक्या हट्टाने चिकटून राहण्यास प्रवृत्त केले होते, आणि त्याच्या राज्याचे खरे स्वरूप दर्शविणारे, तसेच त्याच्या वेदना आणि मृत्यूकडे निर्देश करणारे तारकाचे शब्द त्यांनी दुर्लक्षित केले. आणि या चुकांचा परिणाम त्या परीक्षेत झाला—तीव्र, परंतु आवश्यक—जी त्यांच्या दुरुस्तीसाठी अनुमती देण्यात आली होती. शिष्यांनी त्यांच्या संदेशाचा अर्थ चुकीचा समजला होता, आणि त्यांच्या अपेक्षांची पूर्तता ओळखण्यात ते अपयशी ठरले होते, तरीही त्यांनी देवाने त्यांना दिलेला इशारा घोषित केला होता, आणि प्रभु त्यांच्या विश्वासाचे प्रतिफल देईल व त्यांच्या आज्ञाधारकतेचा मान राखील. त्यांच्या पुनरुत्थित प्रभूच्या गौरवशाली सुवार्तेची सर्व राष्ट्रांना घोषणा करण्याचे कार्य त्यांच्याकडे सोपविले जाणार होते. त्यांना या कार्यासाठी सिद्ध करण्यासाठीच, त्यांना इतका कडू वाटलेला हा अनुभव अनुमतीने घडू देण्यात आला होता.” The Great Controversy, 347, 348.

प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात, “ज्याच्याकडे शहाणपण आहे असे मन” “एका मनुष्याची संख्या” मोजते, आणि ओळखते की “तो मनुष्य” सातांपैकीच असलेले आठवे राज्यही आहे. “पापाचा मनुष्य” हा त्या आठव्या राज्याचा प्रमुख आहे, जो पृथ्वीवरील राजे व व्यापाऱ्यांवर राज्य करतो; ज्यांच्याशी छळाच्या निंदापासून बचाव करण्यासाठी सात मंडळ्या जुळून जातात; आणि जो पुष्कळ पाण्यांवर बसलेला आहे.

आणि तो मला म्हणाला, ज्या पाण्यांवर ती वेश्या बसलेली आहे, ती तू पाहिली, ती लोक, आणि समुदाय, आणि राष्ट्रे, आणि भाषा आहेत. प्रकटीकरण 17:15.

“पापाचा मनुष्य” राजकीय, आर्थिक, धार्मिक आणि नागरी जगावर राज्य करतो; आणि त्या पशूवर, त्याच्या प्रतिमेवर, त्याच्या खुणेवर व त्याच्या नावाच्या संख्येवर जय मिळविलेल्यांना वगळता सर्व मनुष्य त्याच्या अधीन आहेत.

आणि मी जणू अग्नीमिश्रित काचेचा समुद्र पाहिला; आणि ज्यांनी त्या पशूवर, त्याच्या प्रतिमेवर, त्याच्या खूणिवर, आणि त्याच्या नावाच्या संख्येवर विजय मिळविला होता, ते देवाच्या वीणा हातात घेऊन त्या काचेच्या समुद्रावर उभे होते. आणि ते देवाचा सेवक मोशे याचे गीत आणि कोकऱ्याचे गीत गात होते, असे म्हणत, “हे प्रभु देव सर्वशक्तिमान, तुझी कृत्ये महान व अद्भुत आहेत; हे संतांच्या राजा, तुझे मार्ग न्यायी व सत्य आहेत.” प्रकटीकरण 15:2, 3

येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण उघडले जाते तेव्हा “ज्ञानाच्या वाढीचा” अर्थ समजणारे “सुज्ञ” तेच आहेत ज्यांना “समज” आहे आणि जे “त्या पशूची संख्या मोजतात; कारण ती मनुष्याची संख्या आहे; आणि त्याची संख्या सहाशे साठ-सहा आहे.” ती “समज” येशू एखादी भविष्यवाणी उघड करतो तेव्हा नेहमी घडणाऱ्या तीन-टप्प्यांच्या परीक्षण-प्रक्रियेचा एक भाग दर्शविते. म्हणूनच असे नमूद केले आहे की त्यांनी “त्याच्या नावाच्या संख्येवर” “जय मिळविला आहे.”

विजय प्राप्त करणे म्हणजे एक परीक्षा उत्तीर्ण होणे होय, आणि जे “सुज्ञ” आहेत व “समजतात” ते 666 या संख्येशी संबंधित विजय प्राप्त करतात; तसेच तो श्लोक हेही दर्शवितो की आठ राज्ये आहेत, आणि आठवे हे सातांपैकी आहे. ते “गुपित” दानिएल अध्याय दोनमध्ये दर्शविलेले आहे, कारण दानिएलची प्रार्थना “ते गुपित” समजण्यासाठी होती. आठ राज्ये आहेत, आठवे राज्य सातांपैकी आहे, आणि त्या राज्याची संख्या 666 आहे, हा जो प्रकटीकरणात्मक उलगडा आहे, तोच दानिएलने आपल्या प्रार्थनेद्वारे प्राप्त केल्याप्रमाणे दर्शविला आहे; आणि दानिएल देवाच्या शेवटच्या दिवसांतील “सुज्ञांचे” प्रतिनिधित्व करतो.

दानिएल शेवटच्या दिवसांतील त्या “ज्ञानी” लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो ज्यांच्यापुढे दानिएल दोनचे गूढ उघड केले गेले आहे; आणि ते गूढ म्हणजे हे प्रकटीकरण होय की बायबल-भविष्यवाणीतील राज्यांविषयीचा शेवटचा आणि पहिला संदर्भ असा आहे की त्या प्रतिमेमध्ये आठ राज्ये आहेत. हे प्रकटीकरण दानिएल अध्याय दोनाविषयीच्या मिलराइट समजुतीस दृढ आधार देते, परंतु एकदा ते ओळखले गेले की ते दहापट अधिक तेजस्वी प्रकाश देते. त्याचे हे दहापट अधिक तेजस्वी असणे एका परीक्षेचे प्रतिनिधित्व करते, ज्यावर “ज्ञानी” विजय मिळवितात; कारण सातांपैकी असलेले आठवे राज्य हेच सहावे राज्यही आहे, जे अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा यांच्या त्रिविध संघाचे बनलेले आहे. अशा रीतीने, अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा हे तिघेही सहावे राज्य आहेत, आणि एकत्रितपणे ते 666 याचे प्रतिनिधित्व करतात.

दानिएल अध्याय दोनमधील प्रकटीकरणाद्वारे नबुखदनेस्सराची परीक्षा झाली, आणि तो त्या परीक्षेत अपयशी ठरला. दानिएल दोनमध्ये, दानिएल त्या “ज्ञानी” लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो जे प्रतिमेच्या गुपिताच्या परीक्षेत उत्तीर्ण होतात. तिसऱ्या अध्यायात नबुखदनेस्सर त्याच परीक्षेत अपयशी ठरणान्या दुष्टांचे प्रतिनिधित्व करतो. पहिले राज्यातील पहिला राजा म्हणून नबुखदनेस्सर शेवटच्या राज्यातील शेवटच्या राजाचे प्रतिनिधित्व करतो. म्हणून तो “पापाचा मनुष्य,” भविष्यवाणीतील तो मनुष्य, ज्यास सात मंडळ्या धरून ठेवतात, याचे प्रतिनिधित्व करतो. मनुष्याची निर्मिती सहाव्या दिवशी झाली, आणि म्हणून संख्या सहा ही मानवजातीची संख्या आहे. नबुखदनेस्सराची संख्या सहा आहे. नबुखदनेस्सर 666 या संख्येच्या परीक्षेत अपयशी ठरला, आणि त्याने शेवटच्या दिवसांतील दुष्टांचे प्रतिनिधित्व केले. पापाच्या मनुष्याचे प्रतीक म्हणून, त्याची संख्या सहा आहे.

राजा नबुखदनेस्सराने सोन्याची एक मूर्ती केली; तिची उंची साठ हात व रुंदी सहा हात होती; ती त्याने बाबेल प्रांतातील दूरा मैदानात उभी केली. दानियेल 3:1.

सुवर्णमूर्ती साठ हात उंच व सहा हात रुंद होती, आणि ती नबुखदनेस्सराने उभारली होती, ज्याची संख्या सहा आहे. दुसऱ्या अध्यायातील मूर्तीच्या प्रकाशाविरुद्ध बंड करून ही मूर्ती उभारण्यात आली होती; आणि मूर्तीचे त्रिविध वर्णन, जेव्हा तुम्ही नबुखदनेस्सराची संख्या सहा आहे हे समजता, तेव्हा ते सहा, सहा, सहा यास समतुल्य ठरते.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“सदैव टिकून राहिल असे साम्राज्य व एक राजवंश स्थापन करण्याचा विचार, पृथ्वीवरील राष्ट्रे ज्यांच्या भुजांसमोर उभी राहू शकली नव्हती त्या पराक्रमी अधिपतीला अत्यंत प्रभावीपणे भावला. अमर्याद महत्त्वाकांक्षा व स्वार्थी अभिमान यांपासून उत्पन्न झालेल्या उत्साहाने त्याने हे कसे साध्य करावे याविषयी आपल्या ज्ञानी पुरुषांबरोबर सल्लामसलत केली. महान प्रतिमेच्या स्वप्नाशी निगडित उल्लेखनीय दैवी व्यवस्था विसरून; तसेच इस्राएलच्या देवाने आपल्या सेवक दानियेलाद्वारे त्या प्रतिमेचा अर्थ स्पष्ट केला होता, आणि त्या अर्थस्पष्टीकरणाच्या संदर्भात राज्यातील महान पुरुषांना लज्जास्पद मृत्यूपासून वाचविण्यात आले होते, हेही विसरून; स्वतःची सत्ता व सर्वोच्चत्व स्थापन करण्याची आपली इच्छा याखेरीज सर्व काही विसरून, राजाने व त्याच्या राज्यपरिषदेकऱ्यांनी ठरविले की शक्य त्या प्रत्येक उपायाने ते बाबेलला सर्वोच्च आणि सार्वत्रिक निष्ठेस पात्र अशी उंची देण्याचा प्रयत्न करतील.”

“ज्या प्रतीकात्मक दर्शनाद्वारे देवाने पृथ्वीवरील राष्ट्रांबाबतचा आपला उद्देश राजा आणि प्रजेला प्रकट केला होता, त्याचाच आता मानवी सत्तेच्या गौरवासाठी उपयोग केला जाणार होता. दानिएलच्या अर्थनिर्णयास नाकारले

जाऊन विस्मृतीत टाकले जाणार होते; सत्याचा विपर्यास करून त्याचा दुरुपयोग केला जाणार होता. भविष्यातील महत्त्वाच्या घटनांचे उलगडून मनुष्यांच्या मनासमोर मांडण्यासाठी स्वर्गाने नेमलेले ते प्रतीक, देव जगाला जे ज्ञान प्राप्त व्हावे असे इच्छित होता त्याच्या प्रसाराला अडथळा आणण्यासाठी वापरले जाणार होते. अशा प्रकारे महत्त्वाकांक्षी मनुष्यांच्या युक्त्यांद्वारे सैतान मानवजातीसाठी असलेल्या दैवी हेतूला हाणून पाडण्याचा प्रयत्न करित होता. मानवजातीचा शत्रू जाणून होता की, भ्रमरहित शुद्ध सत्य हे तारण करण्यास समर्थ असे सामर्थ्य आहे; परंतु जेव्हा त्याचा उपयोग स्वार्थोन्नतीसाठी आणि मनुष्यांच्या योजना पुढे नेण्यासाठी केला जातो, तेव्हा ते दुष्टतेचे सामर्थ्य बनते.”

“आपल्या समृद्ध खजिन्यातून नबुखदनेस्सराने एक मोठी सुवर्णमूर्ती बनविण्याची आज्ञा दिली, जी तिच्या सर्वसाधारण वैशिष्ट्यांमध्ये दर्शनात पाहिलेल्या मूर्तीप्रमाणेच होती, फक्त ती ज्या पदार्थाची बनलेली होती त्या एका बाबतीत वेगळी होती. आपल्या मूर्तिपूजक देवतांच्या भव्य प्रतिमा उभारण्याची सवय असलेल्या कल्दीयांनी यापूर्वी कधीही इतकी प्रभावी आणि वैभवशाली वस्तू निर्माण केली नव्हती—उंचीला साठ हात आणि रुंदीला सहा हात अशी ही तेजस्वी मूर्ती. आणि ज्या देशात मूर्तिपूजा सर्वत्र प्रचलित होती, त्या देशातील दुरा मैदानावरील ही सुंदर व अमूल्य मूर्ती, जी बाबेलच्या गौरवाचे, त्याच्या वैभवाचे आणि सामर्थ्याचे प्रतिनिधित्व करित होती, तिला उपासनेचा विषय म्हणून अर्पण करण्यात यावे, यात आश्चर्य ते काय? त्यानुसार तशी व्यवस्था करण्यात आली, आणि प्रतिष्ठापनेच्या दिवशी सर्वांनी त्या मूर्तीपुढे नतमस्तक होऊन बाबिलोनी सत्तेबद्दलची आपली सर्वोच्च निष्ठा प्रदर्शित करावी, असा फर्मान निघाला.” प्रॉफेट्स अँड किंग्ज, 504, 505.